

Ladislav Kubíček

Hlavně zdravíčko, pane faráři

Bůh – náš Režisér – má ve svém scénáři zaneseno nejen naše povolání na jeviště života, ale také čas a okolnosti našeho odvolání z něj. Nejsou to naši rodiče, ale Bůh, kdo nás vybavil hřivnami a posílá nás s konkrétními úkoly do života. Je pro člověka velkou milostí Boží umřít v pravou chvíli. Ne předčasně sebevraždou nebo nesprávným, zhýralým způsobem života. Ne později umělým prodlužováním biologického života pomocí přístrojů. Ruku na srdce – respektujeme za všech okolností svého Režiséra? Nemáme někdy k životu přístup spíše materialistický? Možná si to nechceme přiznat, ale prozradíme se už při pozdravu: „Hlavně zdravíčko, pane faráři.“ Za druhého se modlíme: „Hlavně aby neumřel, ještě ho tu nech.“ Jedině v případě, že k takové prosbě s plným vědomím připojíme dovětek „bud' vůle tvá“, je naše modlitba v pořádku. Bůh může vyslyšet i naši nevhodnou prosbu, která není plně ve shodě s jeho vůlí. Stává se to, ovšem někdy toho člověk dodatečně i lituje. Pro příště je už poučen.

(z knihy *Na minutu s L. Kubíčkem – Přitahuji?*)

Richard Rohr

Riskuj vše pro lásku

Farizeus je ten, kdo žádá znamení (viz Mk 8,11). Chudý je ten, o kterém stojí psáno: „A blahoslavená, která uvěřila, že se splní to, co jí bylo řečeno od Pána“ (Lk 1,45). Farizeus je ten, kdo je hrdý na to, že je ctnostný (viz Lk 18,11); chudák je ten, kdo volá k Bohu dnem i nocí, dokonce i když Bůh s pomocí otálí (viz Lk 18,7). Žebrák, který Pána stále obtěžuje, je milejší než řádný a soběstačný služebník.

Ježíš převrátil naši stupnici hodnot. Dává přednost tomu, abychom žili v nejistotě obchodování s hřivnami (viz Mt 25,14–30) a důvěřovali v Pána, než abychom vkládali svou naději do jistých věcí, které jsme ze strachu ukryli na poli. Riskuj vše pro lásku, říká nám Ježíš, dokonce svůj vlastní život. Přenech to mně a dovol, abych to zachránil. Lidé, kteří se snaží zachránit své vlastní životy tím, že pilně pracují a zachraňují sebe sama, dávají tím najevo, že spásy od Boha není zapotřebí. Lidé, kteří svůj život pro radostnou zvěst ztratí, svůj život najdou. Člověk zdravě žijící z víry je ten, kdo dovolí Bohu zachraňovat.

Je-li toto ideální přístup křesťana k Bohu, pak Maria je ideální křesťankou evangelia. Soustředí v sobě přístup chudého, kterého Bůh může spasit. Je si hluboce vědoma své prázdnoty

bez Boha (viz Lk 1,52). Touží po naplnění Božího zaslíbení (viz Lk 1,54); sama zůstává v otevřenosti, přístupna Božímu dílu (viz 1,45; 49). A když přijde volání, úplně se mu odevzdá: „Ať se tak stane!“ (1,38)

(meditace pro pondělí 24. týdne v mezidobí)

Kurz Alfa

V Lovosicích bude probíhat **Kurz Alfa**. Předpokládaný začátek je od **čtvrtek 30. 9. 2021 od 18:30**. Kurz je otevřen pro všechny nezávisle na příslušnosti církevnímu společenství i pro ty, kteří do žádné církve nepatří. **Vítání jsou všichni. Pozvěte své známé.**

Alfa nabízí příležitost prozkoumat křesťanskou víru, trvá zpravidla jedenáct týdnů. Každé setkání se zabývá některým tématem spjatým s vírou a vytváří prostor k rozhovoru. Alfa probíhá po celém světě v kavárnách, církvích, univerzitách, barech i jinde. Nenajdete dvě úplně stejné Alfy, ale v zásadě mají společné tři věci: **jídlo, promluvu a rozhovor o tématu.**

Zájemci **hlaste se do 26.9.21 na 603845460**

nebo na **farnost.lovosice@seznam.cz**

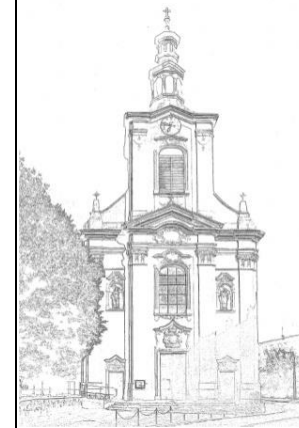
Myšlenky na měsíc září

Joseph Ratzinger: Bůh a svět

1. Víru nemáme nikdy hotovou. Víru je třeba žít znovu a znovu v utrpení, stejně jako ve velkých radostech, které nám Bůh dává. Nikdy to není něco, co si mohu uložit jako minci.
2. Bůh mě miloval nejprve, dříve, než jsem dokázal milovat já. Jen proto, že mě už znal a miloval, jsem vůbec byl stvořen.
3. Co je důležité pro každého člověka, co jeho životu teprve dodává význam, je vědomí, že je milován.
4. Víra je cesta. Dokud žijeme, jsme na cestě, a ta je také opětovně ohrožována a pokoušena.
5. Kristus neřekl: já jsem zvyk, nýbrž pravda. Kristus nestvrzuje zvyk, naopak vede nás pryč od navyklého. Chce, abychom vyrazili na cestu, vyzývá nás k hledání toho, co je pravé.
6. Církev může udávat velké, základní obrysy lidského života, říkat, kam určitě nesmím jít, nechci-li padnout. Zůstává úkolem jednotlivce, aby rozpoznal a vyčerpал různorodé možnosti své cesty.
7. Akt víry neznamená namlouvat si nějakou ideu nebo připisovat víře moc. Akt víry spočívá v důvěře, že Bůh je tady, že se mu mohu vydat do rukou. A pak ustoupí i hora.

Václav č. 29 (2021)

12. 9. 2021

Týdeník

Římskokatolické farnosti
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2
410 02 Lovosice
web: farnostlovosice.cz

24. neděle v mezidobí

BOHOSLUŽBY BĚHEM TÝDNE

LOVOSICE kostel sv. Václava

Po	Út	St	Čt	Pá	So	Ne
X	8:00	8:00	8:00	16:30	X	9:30

SULEJOVICE kostel Nejsvětější Trojice

3. neděle v měsíci v 8:00

Modlitební skupina – kostel sv. Václava, pátek v 15:30

- **28. 9. 2021 Svatováclavská poutní mše** v 10:30 v kostele sv. Václava, hl. celebrant **P. Mgr. Jindřich Zdík Miroslav JORDÁNEK O.Praem.**, po mši ve 12:00 bude na náměstí žehnání opravené sochy sv. Václava.
- Připravujeme **Kurz Alfa**, předpokládaný začátek kurzu ve čtvrtek **30. 9. 2021** od 18:30 (viz rámeček).
- V Lovosicích se schází skupina **Anonymních alkoholiků** – pokud víte o někom, kdo by potřeboval tento druh podpory, tak podrobnější informace je možno získat na ŘK farním úřadě.

17. Světlo je silnější než temnoty II

Měla pravdu, Kristova láska je láska bez hranic. Láska, která nežadá nic na oplátku. Je to láska, která chce pro tyto hochy a dívky jen to nejlepší. To je ta vykupující moc. V jednom ze svých dopisů domů Linda psala, že je její život v neustálém nebezpečí. To bylo přehánění. K ochraně svých lidí děláme vše, co můžeme. Máme třeba pravidlo, že práci na ulici smí konat pouze skupinka dvou či tří. Dívky nesmí na ulici oslovovat hochy nebo naopak. Máme i pravidlo, že se naši pracovníci musí vždy v určitých intervalech scházet, zvláště pracují-li v noci. Přesto zůstává skutečností, že naši mladí studenti chodí do míst, kam i ozbrojení strážci zákona jdou jen ve dvou k vzájemné ochraně. Mnoho mladých v horších čtvrtích města nosí tajné zbraně. Má-li v sobě takový chlapec vyšší dávku heroinu, bez váhání svým nožem zaútočí – třeba jen tak pro zábavu. Daleko větším problémem bývá žárlivost, hrozí-li jako výsledek naší práce zpretrhání nějakých dosavadních svazků.

Jeden večer zůstala Linda se svou partnerkou Kay venku déle než obvykle. Bylo už skoro dvanáct, dusná letní noc. Večerní shromáždění skončilo a dívky už měly jít spát. Jejich zájem o práci byl však takový, že zůstaly do noci vzhůru a modlily se, aby je Duch svatý vedl k dívkám, které toho naléhavě potřebují. Dostaly se k jedné cukrárně, nahlédly dovnitř a zahlédly tam čtyři děvčata, jak poslouchají rock'n'roll a pijí Coca-colu. Vešly tedy dovnitř a zavedly s nimi řeč. V jednom z těch úžasně rychlých přechodů, na které jsme si víc a víc přivykali, začala jedna z těch čtyř náhle plakat.

„Pojďte,“ řekla druhá, „jdeme ven. Nechci, aby to tady ten vydřiduch slyšel!“ – a ukázala palcem na majitele krámu. Vyšly tedy všechny ven do hluboké noci. Rozhovor takřka ještě nezačal a všechny čtyři plakaly jako malé děti.

Okolo přešli dva mladíci. „O co jde?“ ptali se.

Dívky jim řekly, aby hleděly zmizet. Nechtěly s nimi vůbec mluvit. Tohle vzbudilo zvědavost chlapců víc než slzy a naléhali: „O co se tu pokoušíte? Chcete nám vzít naše děvčata?“ ptali se Lindy.

Jeden z nich změnil taktiku a začal Lindu popichovat: „Pojď se mnou támhle do parku, maličká, něco ti tam ukážu!“ Druhý se přidal a oba začali dělat Lindě a Kay celou řadu návrhů, které je uvedly do rozpaků a zmatku. Měly ale dobrou obranu. Linda se otočila, podívala se prvním z nich přímo do očí a pomalu řekla: „Bůh ti žehnej!“

Čelisti chlapců poklesly. Linda se pak otočila a pokračovala v rozmluvě s děvčaty. Chlapci chvíli prskali a pak jeden z nich řekl: „K čertu! Pojďme pryč od těch cvoků!“

Linda s Kay pak mohly v klidu hovořit s dívkami dál. Po chvíli si však všimly, že k nim ze všech stran pomalu míří celý zástup hochů. „Raději zmizte,“ šeptla jedna.

Linda se s Kay semkly ještě blíže k sobě, ale tiše v hovoru pokračovaly. Pak se náhle ozval hlasitý smích a křik. Dívky byly obklíčeny hulákajícími hochy. Vecpali se mezi ně a oddělili Lindu s Kay od ostatních čtyř. „Víš, maličká, že mi piješ krev?“ řekl vůdce chlapců Lindě. „Vykládáš tady našim holkám náboženství a bereš nám je!“

Znovu začaly sexuální řeči na sexuální téma. Linda s Kay slyšely něco, co ještě nikdy nezaslechly. Jeden z hochů držel v ruce zakřivený nůž, který nocí zazářil jako půlměsíc. Bez varování vyrazil na Lindu. Ta ještě stačila trochu uskočit. Nůž projel šaty, vytrhl kus látky, ale jejího těla se nedotkl. Linda se k tomuto chlapci obrátila – hledal ještě rovnováhu. Znovu pronesla ta slova, která jí pomohla předtím. Její hlas byl tichý, plný vroucnosti: „Bůh ti žehnej!“ Pak vzala Kay za ruku. „Přijďte zítra za námi do Střediska. 416, Clinton Avenue. Budeme vás čekat.“ Pomalu odešly přes ulici.

Zprvu je chlapci za stálého pokřikování následovali. Potom z nějakých neznámých důvodů křikl jejich vůdce, aby toho nechali. „Pojďte,“ řekl jim, „zapomenem na to. Nestojím o to jejich bláznění!“

Linda s Kay se vrátily do Střediska a celé se třásly. Příští den mluvily však s těmi čtyřmi děvčaty a další den byly už na ulici znovu. „Mám radost, že tvá noha je už lepší,“ psala Linda domů v jednom ze svých obvyklých dopisů. „Mám toho mnoho na srdci, co bych ti ráda vyprávěla. Tady můžeš doopravdy cítit skutečnou přítomnost d'ábla. Víím, že můj život je v nebezpečí. Mám jen jednu touhu . . . shořet pro Boha.“

18. Problémy, ze kterých se točí hlava I

Znovu a znovu mne uchvacovalo, jak naši mladí spolupracovníci měli opravdovou touhu ‚shořet pro Pána‘ a přitom se z nich vůbec nestaly upjaté, zakaboněné osoby. Nebylo mi docela jasné, proč tomu tak je. Snad právě proto se Středisko stalo tím, co jsme si tolik přáli: domovem. Plným lásky, podřízeným duchovní kázni a přitom svobodným. V takovéto atmosféře je volnost, která nemůže být dost doceněna. Nedovoluje nám být svázanými. umožňuje nám smát se. Mám z toho radost. Nezdá se mi možné, že by opravdový dům Boží mohl být chmurný a jednotvárný. Středisko není místem pro dlouhé obličejce. Není-li právě polštářová válka v dívčí noclehárně či prostěradlová v chlapecké, pak bude určitě cukr ve slánce. Samé staré známé vtipy. Je samozřejmě mou povinností toto všechno kárat, zdá se ale, že mi nikdo nevěnuje přílišnou pozornost. Když jdu

nahoru a dávám se jako ředitel slyšet, že „to světlo musí být okamžitě zhasnuto...“, ozývá se všude andělské oddychování, které vydrží právě tak dlouho, abych mohl v klidu sejít zase dolů. Obával bych se takového nedostatku respektu, kdyby se kázeň nestarala sama o sebe. Naši mladí jsou zaměstnaní tak, že pro ‚domácí cirkus‘ mnoho energie nezbyvá. Po několika minutách všechna legrace ustává a oddechování se stane skutečným.

Na neštěstí všechny tyto žerty jsou známy jak mladým kolegům, tak i všem hostům – teenagerům.

Krátce po příchodu Nickyho a Glorie mezi nás jsme začali s akcí, kterou jsme nazvali ‚Ganglift‘. Sbor Glada Tindingse má ve státě New York vlastní farmu Ztracené údolí a při ní rekreační středisko. O největších letních vedrech jsme je poprosili, abychom tam mohli vzít pár hochů z gangů – ať se trochu nadýchají skutečného čerstvého vzduchu. Nicky a jeho žena jeli s námi. Lucky též, a ještě asi tucet ostatních.

Jeden pátek večer se Nicky a Gloria rozhodli, že se ještě před odjezdem půjdou trochu projít po kraji. Lucky s některými hochy mne zavolał stranou; ptal se, zda bych se s nimi nechtěl zúčastnit velké legrace. „Víš, že Nicky ještě nikdy předtím nebyl na venkově,“ vykládal Lucky, který byl sám starý mazák, neboť na venkově už jednou byl. „Vezmi si tady svíčku a pojď s námi do party!“ „Co máte za lubem?“

„Nic, co by mohlo komukoliv ublížit. Budeme jen lovit medvědy.“

Vzali jsme tedy svíčky, zapálili je a vyrazili toutéž cestou, kterou šel předtím Nicky s Glorií. Brzy jsme je potkali, jak se vracejí na statek. „Co tu děláte?“ ptal se Nicky.

„Jsme na lovu,“ odpověděl Lucky. „Hledáme medvědy. Viděli jste jejich stopy?“ Poklekl na pěšinu a držel svíčku těsně při zemi. Tam, v měkké půdě byla spousta starých dobytčích stop. Nicky se podíval blíže a opravdu spatřil tajemné, neznámé znaky. Mohli jsme přímo vidět, jak mu vstaly vlasy na hlavě. Přitáhl svou ženu blíž a požádal o svíčku.

Lucky náhle vstal. „Co je to?“ ptal se tiše a bázkivě. Ukázal cosi na pěšinu – za svitu měsíce se to dalo jen těžko rozeznat. Skutečně, vypadalo to jako medvěd, shrbený ve tmě.

Kdybych nevěděl, že je to starý, zapomenutý školní zvon, rýsující se v tajuplném světle, dostal bych sám strach.

Když jsme se podívali na Nickyho teď, byl skrčen se svou ženou za platanem. Ostatní chlapci sbírali kameny a házeli je po medvědovi. Volali přitom na Nickyho, aby nebyl strašpytel a pomohl jim. Pak nás Nicky všechny rozesmál. Vystoupil z úkrytu za platanem, ženu za ruku.

„Fuj!“ zvolal hodně nahlas. „Mám přece víru. Chci důvěřovat Bohu. Věřím, že mi pomůže utéct!“ ...

(z knihy D. Wilkersona Dýka a kříž)